

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek

w sprawie **Z.S.**

skazanego z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2019 r.,

kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 kwietnia 2013 r., sygn. akt VIII K (...),

na podstawie art. 93 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2013 r., VIII K (...), uznał Z.S. za winnego dwóch czynów z art. 270 § 1 k.k., pozostających w zbiegu realnym (czyny z pkt V i VI aktu oskarżenia), a następnie za każdy z nich wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, nadto skazał oskarżonego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 64 § 1 k.k. (czyn z pkt IV sentencji wyroku) na rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 54 § 1 k.k.s. (czyn z pkt IV a/o) na

karę 2 lat pozbawienia wolności, po czym wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) uchylił orzeczenie o karze łącznej, uznał, że czyny z art. 270 § 1 k.k. stanowią jedno przestępstwo ciągle wyczerpujące dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznał, że czyn z pkt IV aktu oskarżenia wypełnia dyspozycję art. 56 § 1 k.k.s. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. uchylił wyrok Sądu I instancji w tej części i umorzył postępowanie, utrzymał w mocy skazanie za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 64 § 1 k.k. (czyn z pkt IV sentencji wyroku Sądu I instancji) po czym wymierzył nową karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji obrońców oskarżonego wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r., II KK [...], uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie co do czynu z art. 286 § 1 k.k. i innych, i w tym zakresie przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Kasacje nie dotyczyły czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z.S. wniósł o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego co do czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (czyny z pkt V i VI aktu oskarżenia), podnosząc, że:

- 1) skazanie go przez Sąd Okręgowy w W. za czyn z art. 286 § 1 k.k. w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. miało wpływ na wymiar kary za czyny z art. 270 § 1 k.k. i kary łącznej orzeczonej przez ten Sąd, oraz wpłynęło na wymiar kary łącznej Sądu Apelacyjnego w (...),
- 2) w sprawie rozpoznawanej przez Sąd I instancji (Sąd Okręgowy w W.) biegli – psychiatrzy stwierdzili w opinii z dnia 24 listopada 1999 r. niepoczytalność oskarżonego,
- 3) w sprawie V Ds. (...) (uprzednio Ap II Ds. [...] – zob. k. 20 akt SN) prokurator prawomocnie umorzył w dniu 20 stycznia 2012 r. postępowanie o czyny z art. 270 § 1 k.k., za które Z.S. został następnie skazany przez Sąd Okręgowy wyrokiem, którego dotyczy niniejszy wniosek skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie wystąpiła żadna podstawa do wznowienia postępowania z urzędu.

Ad 1) z lektury uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że Sąd ten tylko w odniesieniu do czynu z art. 286 § 1 k.k. jako okoliczność obciążającą potraktował popełnienie go w warunkach recydywy specjalnej podstawowej z art. 64 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniu skazanego, Sąd Okręgowy nie powołał się na tę recydywę przy wymiarze kary za czyny z art. 270 § 1 k.k. Gdy idzie o karę wymierzoną przez Sąd Apelacyjny w (...) za przyjęty przez ten Sąd czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a więc po uznaniu, że zachowania wyczerpujące znamiona art. 270 § 1 k.k. stanowią jedno przestępstwo ciągle, to przecież, Sąd ten, po pierwsze, określił za nie karę w wysokości odpowiadającej uprzednim karom jednostkowym, a więc na nowy wymiar kary za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. nie mogło wpłynąć skazanie za oszustwo, i po drugie, Sąd odwoławczy wymierzył karę łączną na zasadzie absorpcji, czyli kara za czyn z art. 270 § 1 k.k. została pochłonięta przez karę wyższą (za czyn z art. 286 § 1 k.k.).

Niezależnie od powyższego, okoliczność podniesiona przez skazanego, nawet gdyby zaistniała, nie należy do żadnych z podstaw wznowienia postępowania z urzędu ani na wniosek.

Ad 2) biegli we wskazanej przez Z.S. opinii psychiatrycznej stwierdzili, że wprawdzie „miał on ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, jednakże w stopniu mniejszym niż znaczny (nie są spełnione kryteria z art. 31 § 2 k.k.)” (zob. k. 24 akt SN). Zatem w opinii nie przyjęto wyłączenia poczytalności oskarżonego, jak podał we wniosku, ani ograniczenia jej w stopniu znacznym. Wystąpienie takich okoliczności mogłoby być ewentualnie podstawą do wznowienia postępowania na wniosek na podstawie art. 540 § 1 pkt 2a) k.p.k. (niepoczytalność) albo art. 540 § 1 pkt b) k.p.k. (znaczne ograniczenie poczytalności w okresie czynu), ale żadna z tych okoliczności w tej sprawie nie zaistniała.

Ad 3) prokurator Prokuratury Apelacyjnej w (...) w sprawie Ap V Ds. (...) rzeczywiście umorzył w części śledztwo, ale nie w dniu 20 stycznia 2012 r., lecz dnia 30 stycznia 2012 r. i co do innych czynów, aniżeli w odniesieniu do zarzuconych oskarżonemu w tej sprawie z art. 270 § 1 k.k. W niniejszej sprawie ów prokurator umorzył w części śledztwo również w dniu 29 czerwca 2012 r., gdzie podejrzany był Z.S., ale o czyny z art. 228 § 3 k.k. (zob. k. 22351 – t. CXII i k.

22534 – 22541 – t. CXIII akt Ap V Ds. [...]). Nie wystąpiła zatem przesłanka z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. do wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k., czyli *res iudicata* („postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone”).

Z przytoczonych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as